

Chú Hay Anh

Contents

Chú Hay Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15: Ngoại Truyện	20

Chú Hay Anh

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, hài hước, sắc, sủngCâu chuyện tình yêu của cặp đôi trâu già gặm cỏ non khi anh đã là chàng trai đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-hay-anh>

1. Chương 1

“Oa...oa...ấm ấm”đứa bé gái hai tuổi nũng nịu đưa tay đòi ấm.

“Bảo bối...lại đây chú thương”

Nhật Phong cứng chiều ấm lên tay hít hà,ôm hôn cô bé.Lần nào sang chơi nhà thằng bạn thân....anh cũng dành thời gian đùa nghịch với cô nhóc cháu của thằng bạn.Cô bé tròn như hột mít,hai mắt to tròn,kết hợp với đôi má bánh bao cùng chiếc môi nhỏ xinh lúc nào cũng thơm mùi sữa khiến anh nhìn thấy thôi là muốn cắn.

“Mày trông tiểu bảo bối giúp tao đi...bữa nay tao có hẹn rùi”thằng bạn vừa nói vừa vội vàng thay đồ.

“Ồ....mày gọi tao sang chỉ để vậy thôi à?mà ba mẹ của bảo bối đâu sao lại để mày trông”

“Anh chị ấy đi công tác hết rồi,mấy ngày nay chỉ có hai chú cháu tao ở nhà thôi”

“Cái thằng chó này..tao có biết gì về chăm sóc em bé đâu..nhờ bảo bối dúi thì làm sao! Mà ở nhà trông đi!” bản thân mình vì không có kinh nghiệm gì khiến anh lo sợ không chăm sóc được bé gái 2 tuổi này.

“Tao pha sữa để sẵn trên bàn kia,lát tiểu màn thầu có khóc,mày chỉ cần đưa bình sữa cho nó bú là nó nín liền...tập dần đi cho quen ít nữa còn lấy vợ...thấy chú cháu mày thường xuyên quần lầy nhau nên tao tạo cơ hội cho dúi...thôi tao đi đây...con ở nhà với chú Phong ngoan nha lát về chú mua cho một bạn gái bông bự thiệt bự”

Nặng đôi má bánh bao của tiểu màn thầu,hắn nói một thôi một hồi rồi biến mất sau cánh cửa,chẳng buồn quan tâm tới vẻ mặt tức giận của anh.

“Ừ...ừ...chú...hôn...hôn...chơi...chơi”cô bé quàng tay ôm cổ rồi hôn lên mặt anh

“Haha..bảo bối...con thật là đáng ghét mà..nhỏ vậy đã biết nịnh người khác rồi..chúng ta vô phòng chơi gấu bông nào”

“Bông.....bông....bông...hjhj”cô bé vui vẻ cười khanh khách trên tay anh...

5 năm sau:

“Chú Phong...con thích chú hơn cả chú Vũ”

Anh mỉm cười đọc những dòng chữ đẹp dễ được viết trên giấy, vừa này nhán lúc anh vào nhà chơi,cô bé chạy ra nhét vô tay anh rồi mắc cỡ xoay lưng chạy một mạch về phòng.Bảo bối hai tuổi ngày nào anh còn ẵm trên tay giờ đã là sinh viên lớp hai..còn biết viết thư riêng cho anh nữa.Nhật Phong lấy viết ra ghi phía bên dưới vài chữ rồi đem vô phòng đưa cho nhóc.

“Bảo bối nhỏ,chú cũng thích con hơn chú Vũ nữa”

10 năm sau:

Cô nhóc ngày nào giờ đã thành thiếu nữ xinh đẹp, dễ thương.Đôi mắt to tròn của cô u buồn khi thấy anh đưa bạn gái qua nhà chơi.Trong bữa ăn,cô không thèm nhìn anh..mặc cho anh và chú mình hỏi chuyện,cô cũng không trả lời,chỉ lăm lăm cắm cúi ăn thật nhanh rồi đứng dậy đi vô phòng trước những cái nhìn đầy ngạc nhiên của ba người còn lại.

“Vũ...bảo bối bữa nay sao vậy...”Nhật Phong khều thằng bạn thân hỏi thăm.

“Ôi zời...ai mà biết được...chắc lại tương tự anh nào hay thất tình gì đó..tiểu màn thầu giờ lớn rồi có còn nhỏ như lúc xưa tụi mình hay ẵm bông đâu mà biết”Vũ chống cằm nhìn lên phía cầu thang nơi phòng ngủ của cô cháu nhỏ.

“Cái thằng..chẳng được tích sự j...phải quan tâm tới bảo bối chứ...bảo bối của chúng ta ngày càng xinh đẹp nhờ bị thằng nào lừa thì sao...thôi để lát ăn xong tao lên hỏi chuyện coi sao....em ăn đi...”anh lo lắng nói, rồi quay sang gấp đồ ăn vô chén cho bạn gái.Ba người nói chuyện vui vẻ suốt bữa cơm nhưng mỗi người lại đang theo đuổi một suy nghĩ khác nhau.

2. Chương 2

Sau khi ăn,mọi người cùng nhau ra sofa ngồi uống trà.Để bạn gái ngồi chơi với thằng bạn,Nhật Phong lên phòng gọi cô..

“Bảo bối..mở cửa cho chú....bữa nay con sao vậy??ai ăn hiếp con nói chú nghe,chú sẽ đòi lại công bằng cho con...bảo bối..bảo bối à”anh lên tiếng dỗ dành nhưng bên trong lặng im như tờ,đợi một lúc cô vẫn không mở cửa,anh sốt ruột đập cửa nói lớn.

“Con không mở là chú đập cửa vô đó nha bảo bối...1..2” chưa kịp đếm hết, cánh cửa hé mở. Anh vội vàng lách vô, cả phòng tối om không có lấy một chút ánh sáng. Nhật Phong đưa tay tìm công tắc mở đèn.

“Đừng...chú đừng mở đèn” giọng cô khàn khàn ngăn anh lại. cô không muốn anh nhìn thấy mình trong bộ dạng này...nhìn anh vui vẻ bên người con gái khác tim cô muốn ngừng đập, gồng gượng nhai cho xong chén cơm để nhanh chóng rời bàn ăn khỏi phải nhìn thấy cảnh tượng giữa hai người. Về tới phòng, thả người xuống giường, cô tủi thân khóc lớn. Trong đầu hiện lên hình ảnh của anh...cô muốn như cô gái kia, được anh quan tâm chăm sóc với tư cách người yêu chứ không phải chỉ đơn thuần là chú cháu...

“Bảo bối...con khóc hả...nói chú nghe được không” dò dẫm từng bước đi tới bên chiếc giường, anh ngồi xuống.

“Chú kệ con..kệ con...chú đi xuống với người yêu đi...con không cần chú quan tâm...huhu..hxxh” cô khóc lớn, ngồi dậy ẩn anh ra.

“Bảo bối..ngoan...ngoan...có chú đây rồi đừng khóc nữa được không? con khóc như vậy chú đau lòng lắm...làm sao có thể đi xuống được cơ chứ” ôm cô vô lòng, anh vuốt tóc dỗ dành..

“Thiệt sao...con khóc chú đau lòng thiệt chứ...chú không xạo con chứ?” cô nín khóc tròn xoe mắt hỏi.

“Thiệt mà...lúc nãy ăn cơm con không nói chuyện, chú buồn lắm..giờ còn thấy con khóc nữa khiến lòng chú đau muốn chết luôn nè..nói chú nghe có chuyện gì xảy ra với con phải không?”

“Chú nói thiệt hả....vậy chú có thể nói cho con biết chú yêu cô gái dưới nhà nhiều lắm phải không?” quay mặt ra chỗ khác, trái tim như đang đánh lô tô, cô sợ nghe tiếng “uh” phát ra từ miệng anh, cô sợ mình sẽ không kìm được nước mắt nên không dám nhìn anh. Cô sợ lắm..sợ lắm..cô sợ mất anh mãi mãi.

“Uh..... có thể là tương lai chú sẽ yêu cô ấy nhưng hiện tại chỉ là bạn bè đang trong giai đoạn tìm hiểu thôi...còn chuyện của cháu thì sao” xoay cô lại để nhìn thẳng mình anh hỏi.

“Bạn bè...bạn bè thiệt hả chú” cô mừng rỡ ôm lấy lắc lắc cánh tay, chờ đợi câu khẳng định từ anh.

“Uh...bảo bối, con xấu bụng thật đấy.. chú đang khổ sở với phạm F.A vậy mà nhìn con kia...cười sắp rách mép rồi đó” anh chọc ghẹo để cô quên đi nỗi buồn.

“Hứ...đâu...đâu có...thương chú quá..thân trai dậm trường mà vẫn F.A..hí hí hí” nghe anh nói biết mình vẫn còn cơ hội cô muốn nhảy lên hét lớn vì vui mừng.

“Haizzx...cô nương...hết buồn rồi giờ xuống nhà ăn trái cây được chưa?”

“Hí hí...đi chú..cháu đói bụng muốn xỉu rồi đây nè” đứng dậy bước xuống giường nhưng do trời tối không nhìn thấy gì, cô vấp phải vật gì đó khiến bản thân lao về phía trước, anh nhanh tay ôm lấy eo cô kéo ngược về phía mình để cô khỏi té nhưng vô tình lại khiến cả người cô té đè lên người anh, môi cô chạm phải môi anh...bất ngờ trước nụ hôn vô tình ấy khiến cả hai sững người nằm im với tư thế mờ ám đó trong bóng tối.

3. Chương 3

Hai người giữ nguyên tư thế má kề má, môi sát môi tròn mắt nhìn nhau.

“A...cháu...cháu...xin lỗi” cô đứng bật dậy mắc cỡ lúng túng nhìn anh.

“Haha...không sao bảo bối đây cũng không phải lần đầu mà” Nhật Phong cười lớn đứng dậy xoa đầu cô.

“Hả...không phải lần đầu là..là sao cơ” cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi.

“Từ nhỏ con đã có sở thích hôn chú nên đây đâu phải lần đầu mà mắc cỡ..chỉ có điều...”

“Có điều gì ạ...” tò mò với câu nói nửa chừng của anh, cô hỏi tới.

“Không...không gì hết...xuống nhà thôi bảo bối” bước đi tránh ánh mắt dò xét của cô. Anh không thể nói vừa nãy khi cô té lên người mình, anh có một cảm giác rất lạ, tim dường như lỡ nhịp, một luồng điện chạy khắp người, chưa kể đến tên tiểu tử phía dưới rục rịch muốn tỉnh giấc.

“Đợi...đợi cháu với...sao mặt chú đỏ vậy” bước theo anh cô hỏi.

“À...uh...chắc do trong phòng nóng quá” chỉ muốn độn thổ với cái suy nghĩ trong đầu vậy mà cô còn hỏi tới, như muốn lảng tránh, anh bước nhanh xuống lầu.

“Chú Vũ...gọt trái cây gì cho con ăn đi...con đói...” cô lí lắc nhảy chân sáo xuống nhà nói lớn.

“Con nhóc này..mặt vừa bí xì giờ đã vui vẻ rồi..mưa nắng thất thường mà...chắc mày phải tốn đồng lời khuyên với tiểu màn thầu để nó hết buồn hử” với lấy trái táo đã gọt sẵn, cầm lên đưa cho tiểu màn thầu Vũ quay sang hỏi anh.

“Haha...thì giờ bảo bối lớn rồi, cần tâm sự nhiều hơn..mày chịu khó nói chuyện với bảo bối nhiều vào..nhà có hai chú cháu với nhau mà mày cứ đi suốt không chịu quan tâm gì hết..thôi tao đưa Quyên về..” Sau khi thuyết giảng một tràng về tình thân, Nhật Phong đứng dậy cùng bạn gái đi ra cửa.

“Phong...Phong...lát quay lại đây coi đá banh nha..đêm nay MU gặp Real Madrid đó” Vũ nói với theo vui vẻ.

“Uh...lát tao qua”.

Đưa Quyên về tới nhà, Nhật Phong lái xe quay lại nhà Vũ để coi đá banh. Trên đường đi, anh gọi điện thoại cho thằng bạn.

“Mày hỏi bảo bối muốn ăn thêm gì không để tao mua?”

“Mày gọi hỏi nó đi, tao làm biếng lên phòng nó lắm” Vũ uể oải nói

“Ồ..cái thằng này..tao không có số nên mới nhờ mày chứ”

“0123xxxx...mua cho tao ít bia luôn..”

“Cái thằng c..hó...” chưa nói hết câu Nhật Phong đã nghe tiếng tút tút trong điện thoại. Thật là hết nói nổi thằng bạn này mà. Anh thở dài, nhắm số trong miệng rồi ấn điện thoại gọi cô. Chuông chờ mới kêu tới hồi thứ hai, đầu dây bên kia đã nhắc máy.

“Con nghe nè chú...” giọng cô vui vẻ vang lên.

“Bảo bối hử? ủa sao biết là chú...mà con có muốn ăn gì không? chú mua qua”

“Dạ..cho con bánh snack fomaị ạ” cô hạnh phúc nhìn điện thoại...tại sao lại không biết cơ chứ...từ ngày cô lấy trộm được số điện thoại của anh từ máy chú Vũ, đêm nào cô cũng ngắm nhìn những con số ấy tưởng tượng ra anh..giờ có nhắm mắt cô cũng có thể viết ra được chính xác từng con số.

“Um...lát chú mua qua..” tắt máy, trong đầu hiện lên cảnh tượng ban nãy hôn cô, một cảm giác lạ lại ủa tới, khiến cơ thể anh nóng dần.

4. Chương 4

Nhật Phong tới nhà Vũ..lôi đồ ăn vặt vớt lên bàn để chuẩn bị coi đá banh.

“Mày cầm bánh lên cho bảo bối đi” ném gói bánh về phía thằng bạn Nhật Phong hất hàm ra lệnh.

“Mày mua cho tiểu màn thầu thì tự đi mà cầm lên” quăng gói bánh lại cho anh, Vũ thản nhiên ngồi xuống cầm remote điều chỉnh sang kênh có đá banh.

“Cái thằng...lười như hủi...” cầm gói bánh lên cầu thang, Nhật Phong chửi với xuống

Lên tới nơi thấy phòng cô mở hé cửa, anh tự nhiên bước vô. Nhật Phong đứng khựng lại, hai mắt mở to, mặt dần đỏ nhìn bảo bối vừa bước ra khỏi phòng tắm. Tóc ướt sũng nhỏ từng giọt nước xuống thân thể trần trụi trắng nõn, hai hạt hạnh nhân nhỏ hồng nhô ra làm điểm nhấn khiến đôi gò bồng đảo to tròn càng thêm đẹp, chiếc eo nhỏ xinh cùng với cái bụng phẳng lì làm nhô ra lác đác vài sợi lông mọc trên mu rùa mập mạp che mất cảnh quan kỳ vĩ phía bên dưới... hai chân thon dài khép lại nhưng càng khiến người đối diện tò mò, anh như vô thức nuốt nước miếng xuống cổ, côn thịt phía dưới đứng dậy gào thét muốn chui ra.

“Chú....sao nhìn con zũ vậy” không thấy mắc cỡ, cô mỉm cười quan sát từng cử chỉ của anh..

“À...ừm...chú..chú..xin lỗi...thấy phòng con mở nên chú tự ý vô mà không gõ cửa....chú...chú ra liền” bị cô thấy ánh mắt thèm muốn của mình khiến Nhật Phong lúng túng, anh để gói bánh lên bàn gần phía cô, rồi quay người vội vàng ra cửa.

“Chú....sấy tóc dùm con đi” túm lấy áo anh cô nũng nịu.

“Ừ....chú...chú phải xuống coi đá banh, không Vũ nó lên tìm” không dám quay lại nhìn bảo bối, anh lấy lý do từ chối.

“Hxhx...chú không thương con....chú có người yêu nên hết thương con rồi đúng không?” cô sụt sùi, méu máo.

“Bảo bối, không phải vậy...chú nào đã có người yêu...mà có đi chẳng nữa chú vẫn thương con mà...bảo bối đừng khóc...chú thương... chỉ tại... chú... chú.. sợ” nhắm mắt, anh quay lại vuốt tóc cô.

“Chú sợ gì....sấy tóc cho con đi nha chú....đi chú”

“Được...chú sấy..nhưng con mặc đồ vô đi”

“Tại sao hả chú, tối nay nóng như thế này, trong phòng chỉ có con và chú, đâu có ai đâu mà ngại...không phải chú nói hồi con còn nhỏ chú từng tắm cho con sao”

“Lúc..lúc đó khác..khác bây giờ” Đôi mắt như chứa sương mù bao quanh

, Nhật Phong khó khăn liếm môi ấp úng nói.

“Chú mở mắt ra nhìn xem, con vẫn vậy có khác gì đâu..mở mắt ra nhìn con đi chú...hay chú chán ghét đến nỗi không muốn nhìn con”

“Không...không phải..con..con đừng nghĩ lung tung”

“Vậy chú vô đây sấy tóc giúp con đi, phải mở mắt ra mới sấy được chứ” kéo anh tới giường, ấn máy sấy vô tay anh, cô ngồi xuống chờ đợi.

Nhật Phong mở mắt, tay run run cầm máy sấy bắt đầu công việc.

“Bảo bối của chúng ta lớn thật rồi...ra dáng thiếu nữ lắm rồi” Anh nói chuyện để dịu bớt ngọn lửa dục vọng đang cháy trong người..côn thịt bên dưới sưng lên bức bối, qua lớp quần vẫn thấy nó nổi cộm hẳn lên. Hôm nay là ngày gì mà khiến anh khó chịu bức bối thế này...qua đêm nay chắc anh tổn thọ mười năm vì phải kiềm chế, chịu đựng cơn dục vọng đang bùng phát.

“Ừm....con lớn thành thiếu nữ như thế này chú có thích không?” tay anh vô tình chạm phải vai khiến sự ham muốn pha lẫn tò mò của tuổi thiếu nữ trỗi dậy. Lấy hết can đảm cầm tay anh, đặt lên đôi gò bồng đang căng lên vì đợi chờ bàn tay người tới nhào nặn

“Bảo....bảo...bối....đừng....đừng như vậy...chú...chú” Nhật Phong muốn rút lại nhưng tay anh đã bị cô giữ chặt không buông.

5. Chương 5

“Chú...kiểm tra xem con có khác gì ngày trước không?” giữ chặt tay anh trên ngực mình cô nhõng nhẽo.

“hả...ừ...ừm...khác...khác...”nuốt nước miếng xuống cổ,anh gồng hết sức để kiềm chế...cơ thể muốn nổ tung ra..anh chỉ muốn được nhào nặn vật nhỏ mềm mại đang trong tay mình.

“hjhjh...khác như vậy chú có thích không?”mỉm cười quay đầu lại nhìn....gương mặt anh đỏ bừng,quay mặt chỗ khác không dám nhìn thẳng vào cô.

“ừ...ừm.....uh”Nhật Phong ấp úng.Cô cứ hỏi như vậy anh sắp không kiềm chế nổi rồi...anh phải rời khỏi đây ngay nếu không sẽ thành người chú bất lương mất.

“sao hả chú.....có phải của con không đẹp như của bạn gái nên chú không thích đúng không ạ”giọng cô buồn buồn hỏi....cô từng xem film,đọc truyện thấy không có người đàn ông nào đứng trước một cô gái không mặc gì mà có thể kiềm chế được..vậy thái độ này của anh là gì đây.Cô thấy mắc cỡ pha lẫn thất vọng về bản thân mình.

“không...không...bảo bối à..con đừng như vậy...chú..chú”thấy cô buồn anh bối rối không biết phải làm sao.

“chú không thích thì thôi..con đi mặc đồ vô vậy”đứng dậy quay người khiến cho đôi gò bồng đảo sát mặt anh.Cô liếc thử lần cuối,nếu anh không có phản ứng gì,cô sẽ dừng lại để cơ hội cho lần sau.

“Bảo bối...bảo bối”giọng khàn khàn gọi cô.Mùi sữa tắm lẫn với mùi da thịt của cô khiến anh không kiềm chế nổi,ngọam lấy bầu ngực trắng tròn ngay trước mặt,ra sức mút,liếm..anh lấy răng cắn lên hạt hạnh nhân,buông máy sẩy xuống giường,đưa tay nhào nặn bầu ngực bên cạnh. Giờ phút này anh không còn quan tâm tới thân phận chú cháu gì nữa...bảo bối như một trái cấm treo lủng lẳng trước mặt khiêu khích thách thức dục vọng của anh.

“ừm.....ừm”khẽ rên lên,cô ưỡn ngực ôm lấy đầu anh,cơ thể thiếu nữ căng cứng,dịch thủy phía dưới rỉ ra

“ừm...bảo bối...chú...”rời đôi gò bồng đảo,kéo cô xuống nằm dưới thân mình,anh hôn lên đôi môi hay không nhẽo kia,lưỡi hai người cuốn lấy nhau...dây dưa..triền miên...

“Phong.....Phong ơi.....tao qua nhà ghé có việc một lúc nha....hết hiệp một tao về....rủ tiểu màn thầu xuống coi cùng cho vui...sắp vô trận rùi đó...”tiếng Vũ nói vọng lên làm anh và cô giật mình buông nhau ra nằm im.Nghe tiếng khóa cửa lách cách,Nhật Phong quay sang nhìn cô mỉm cười

“Bảo bối của chúng ta lớn thật rồi..”tay anh vuốt ve nhẹ nhàng giữa cặp gò bồng đảo.

“hứ...vậy mà có người không thích con lớn vậy đó chú”cô hờn dỗi nhìn anh.

“ai dám không thích bảo bối nhà chúng ta cơ chứ....con đẹp như tiên nữ giáng trần thế này mà chê thì tên đó đúng không có mắt rồi”anh liếm mút xương quai xanh của cô,tay khẽ trêu ghẹo khu rưng rậm bú hiêm phía dưới.

“ừm...chú..chú... hừ..hừ quá....không không thèm quan tâm con”cơ thể uốn éo khó chịu nhưng vẫn không quên hờn trách anh.

“bảo bối... chú không quan tâm con thì quan tâm ai đây....con xem con hành hạ chú như thế nào này”nằm nghiêng sang bên,cởi bỏ chiếc quần trên người ra,anh kéo tay cô đặt lên côn thịt đang sưng to khó chịu với những đường gân xanh chạy quanh vừa được giải thoát của mình ra.

“ừm....to...to...của chú to quá....to hơn cả những diễn viên con thấy trong film”lần đầu được chạm vô côn thịt cô có cảm giác rất lạ,vừa sợ,vừa thích nhưng lại rất tò mò không biết khi nó ở trong mình sẽ có cảm giác như thế nào.

“haha...bảo bối con dám xem film bậy bạ hả?”Nhật Phong cười lớn chọc ghẹo cô.

“hứ...lớp con ai cũng xem mà...con lớn rồi có quyền biết mọi thứ”thẹn thùng cô bóp chặt côn thịt đang ở trong tay.

“á....bảo bối.....lần sau muốn biết gì thì hỏi chú không được coi bậy bạ cùng đám bạn ở lớp nghe không?nhất là không được coi cùng mấy thằng con trai khác...muốn coi thì chỉ được coi cùng chú thôi biết chưa bảo bối”Nhật Phong đưa tay xuống mân mê hai miếng thịt nhỏ hồng giữa chân cô.

“ừm.....con biết rồi...khó...khó chịu quá”dịch thủy của cô chảy ra ướt sũng tay anh...

“bảo bối...con nhiều nước thật đó....” Anh mỉm cười, cúi xuống chôn đầu giữa hai chân cô thường thức, càng mút dịch thủy chảy ra càng nhiều, tách hai miếng thịt nhỏ ra, anh đưa lưỡi liếm hết dịch thủy nơi cửa tiểu huyết.

“a....ừm.....khó chịu...khó chịu quá” người nẩy lên như bị điện giật, cô nâng mông ưỡn cao tiểu huyết để lưỡi anh vào sâu hơn.

“bảo bối....con thích không?muốn nữa không” dừng lại anh ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt cô ửng hồng kiêu sa khiến anh bị kích thích tột cùng.

“con....con thích.....con muốn...muốn nhưng của chú to...to quá con sợ...sợ lắm” muốn anh thuộc về mình nhưng nhìn chiếc côn thịt quá khổ kia của anh làm cô thấy sợ hãi.

“Bảo bối...yên tâm...chú sẽ làm thật nhẹ..tới khi con thấy quen với nó được không?”

“ừm....chú hứa.....hứa nhé.....nhẹ thôi...con sợ đau lắm” cô bắt anh hứa với mình.

“được rồi,chú hứa....con là bảo bối của chú làm sao chú nỡ để con đau được...” cơ thể anh bắt đầu di chuyển sau lời hứa.

6. Chương 6

Côn thịt lên xuống dò dẫm bên ngoài cửa tiểu huyết càng làm dịch thủy chảy ra nhiều...cảm giác nhột nhột,khó chịu khi bị côn thịt mơn trớn bên ngoài khiến cơ thể thiếu nữ uốn éo theo cử động của anh

“ừm....ừ....con muốn...muốn....cho con” cô rên lên khao khát.

“bảo bối...ngoan....chịu đau một lát nha” hai tay vuốt ve cơ thể cô, Nhật Phong để côn thịt ngay cửa tiểu huyết, dịch thủy ướt át làm đầu khắc chui tọt vô dễ dàng.

“ừm...a.....” cô thở dốc,cảm nhận vật to lớn đang nằm trong mình.

“ngoan...ngoan.....sẽ đau hơn một xíu....một xíu thôi rồi con sẽ quen” anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô như để an ủi.Nhật Phong cho côn thịt từ từ đi vô,xuyên qua tấm màng trinh tiết.

“Á....đau...đau con...” nước mắt chảy ra,cô kêu lên đau đớn.Cô muốn anh thành người của cô nhưng không tưởng tượng sẽ đau đến nhường này.

“Bảo bối....đừng khóc...sẽ hết đau nhanh thôi” hôn hết những giọt nước mắt trên mặt bảo bối,anh giữ im tư thế không dám loạn động sợ làm đau cô.

Một cảm giác chật chội,nóng ấm ôm lấy côn thịt khiến anh không kìm nén được,nhẹ nhàng loạn động để tiểu huyết dần làm quen với sự bành trướng của tiểu đệ đệ.Côn thịt to lớn bắt đầu di chuyển nhanh hơn để vô khám phá vùng đất ẩm ướt,mỗi lần anh tiến sâu hơn làm đầu khắc chạm tới tử cung,điểm G nơi nhạy cảm của cô.

“ừm.....a.....ừ ừ...a....thích...thích quá” dần quen với vật to lớn.Hai chân ôm chặt hông anh,cô hòa theo nhịp,rên lên sung sướng.

“bảo bối....bảo bối... chú yêu con” Nhật Phong thở dốc hỏn hển nói,thân dưới vẫn đang mạnh mẽ nắc liên hồi

“Um....ừ...Phong, cháu cũng yêu chú...nhanh...mạnh nữa lên.” Cô rên rĩ trong cơn khoái cảm.

Gần 20 phút trôi qua kể từ lúc côn thịt chui vô khám phá tiểu huyết.Tiếng hai cơ thể vẫn đều đặn va vào nhau tạo ra những âm thanh “pành pạch” hòa cùng tiếng nước “nhóp nhép” phát ra từ chỗ giao nhau giữa hai vật nhỏ phía dưới.

“a.....a.....aaaaaaa.....sướng quá...Phong....nhanh..nhanh” Đường như sắp chạm tới điểm cực hạn,cô rên lớn giục anh nắc nhanh hơn.

“Bảo bối... chú.... ra....sắp ra rồi...”Nhật Phong luận động nhanh và mạnh hơn.

“hự....á....á” cả hai người rên lên cùng một lúc, côn thịt phồng lớn, đầu khắc giật giật phun ồ ạt chất dịch trắng sền sệt, nóng hổi vô đầy tiểu huyết. Cho côn thịt rút lui, anh cúi đầu xuống mút sạch dịch trắng cùng thủy dịch đang chảy ra, trườn lên phía trên, môi anh cuốn lấy môi cô, đưa hết toàn bộ số tinh dịch anh vừa mút được sang cho cô.

“á.....cái....cái gì vậy?” vẫn còn đang ngây ngất trong cơn cực khoái...cô giật mình khi thấy có dòng nước mặn mặn, ngai ngái đầy trong miệng.

“Suyt.....không được nhổ ra...đây là nước kỉ niệm lần đầu của hai chúng ta”Nhật Phong vuốt ve cơ thể mềm mại của người thiếu nữ vừa trải qua một trận kích tình kịch liệt.

“ừm.....chú.....anh.....hự lắmm....làm đau...đau em” cô nũng nịu với anh, dù vẫn chưa quen với cách xưng hô mới.

“hahah...bảo bối.....xem film người ta có rên to như em không?” anh cười lớn chọc ghẹo cô.

“hứ.....ghét....làm đau người ta, mà còn chọc ghẹo nữa” quay người sang cô đắm vô ngực anh...

“được rồi, được rồi...bảo bối....anh xin lỗi...bởi vì e rất tuyệt nên anh không kiềm chế nổi bản thân khiến em chịu thiệt thòi rồi.....nhưng chỉ được nằm dưới thân anh rên rỉ như vậy thôi hiểu chưa?”

“ừm....biết rồi mà....chỉ muốn một mình anh thôi....anh cũng không được để vật nhỏ đi chọc ngoáy linh tinh người khác đâu đó” ôm lấy anh, cô dụi dụi đầu vô lồng ngực ấm áp ấy.

“bảo bối....phục vụ mình em thôi anh cũng đủ mệt rồi, lấy sức đâu nữa để đi lung tung” hôn lên tóc cô anh dịu dàng nói.

“xí...nhớ đó....lén phéng với ai là biết tay em nghe chưa” nhéo vô hông anh cô mỉm cười hạnh phúc. Từ giờ cô không cần hàng đêm mơ tưởng được anh ôm trong vòng tay nữa. Chú Nhật Phong cô thầm yêu trộm nhớ giờ chính thức thuộc về Diệp Lam cô.

7. Chương 7

“Tuân lệnh, bảo bối” Nhật Phong mỉm cười hôn lên đôi gò bồng đảo

“Á...thôi anh xuống dưới coi đá banh đi. Không chú Vũ về bây giờ” Diệp Lam né tránh ả anh ra.

“Kệ nó, để nó biết luôn quan hệ của chúng ta cũng được”. Anh tham lam vòng tay qua eo kéo cô lại gần mình.

“hứ...anh không được nói với chú ấy nghe chưa...thôi...xuống đi..em vô tắm rồi xuống coi cùng anh” dí tay lên trán anh cô dặn giữ kín chuyện hai người..không phải cô không muốn chú Vũ biết, nhưng hiện giờ chưa phải thời điểm tốt để mọi người biết chuyện tình cảm này.

“Uh...không nói thì không nói...nhưng phải để anh tắm cùng em cơ..anh đang nóng lắm” Nhật Phong đứng dậy ả cô đi vô phòng tắm.

“á...hứ..lúc này ai kêu người ta mặc đồ vô..giờ lại kêu nóng” vòng tay qua ôm cổ anh, cô cười khúc khích chọc ghẹo.

“hahah...ai bảo em quyến rũ anh” xả nước vô bồn tắm, anh đặt cô ngồi xuống thành bồn đợi. Anh say đắm vuốt ve từng đường cong trên cơ thể cô.

” xí..chú à....mong chú tự trọng xíu đi....để yên cho con tắm nào”

“bảo bối.....là em làm hư anh...giờ phải chịu trách nhiệm với anh chứ” anh cắn mút, phả hơi thở nóng lên cổ cô, tay phải tham lam mon men lên bầu ngực nhào nặn khiến thân thể cô ngứa ngáy vằn vẹo, tay trái giữ đầu, anh hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, lưỡi hai người lại cuốn lấy nhau.

“ừm...”tiếng rên nhỏ từ cổ phát ra..gương mặt đỏ ửng,hơi thở dồn dập,cơ thể căng cứng,hai hạt hạnh nhân trên gò bồng đảo dựng đứng thật gợi tình nhìn cô như một tiên nữ giáng trần.

Anh cúi xuống chôn đầu vô bầu ngực cô liếm mút lấy hạt hạnh nhân nhỏ,một tay vẫn nhào nặn bầu ngực,một tay đưa xuống đùa nghịch hai miếng thịt nhỏ phía dưới khiến dịch thủy tràn ra.

“Bảo bối...em thích không?”Nhật Phong tiếp tục liếm mút hết bầu ngực này tới bầu ngực kia.

“ừm....aaa....thật sướng khoái,thật đã....nữa..nữa đi anh”Diệp Lam rên rỉ

Anh đâm một ngón tay vô tiểu huyết làm cơ thể bị kích thích giật nảy lên.Ngón tay di chuyển mào mào,phá phách bên trong người thiếu nữ,anh rút ngón tay ra khỏi tiểu huyết khiến cơ thể cô cảm thấy hệt hẫng,mất mát..

“ừ....ừ...Phong...cho em...cho em”Nhã Lam thở dốc mơ hồ nín tay anh.

“Bảo bối ngoan....mút đi nào”đưa ngón tay vô miệng,anh để cô liếm hết dịch thủy của mình.

Nhật Phong quỳ xuống liếm lên mu rùa trắng múp của cô,đưa miệng dần dần xuống nơi cảnh quan tuyệt mỹ đó,mút lấy hai miếng thịt nhỏ chùn chụt,đưa lưỡi chui vô tiểu huyết sâu hơn,anh liếm bằng sạch dịch thủy đang tràn ra của cô...

“ừm....a....aaa”từng tiếng rên hoa mỹ phát ra từ miệng Diệp Lam.

Chân tay dường như không còn sức,cô ngã về phía sau,vô tình rơi nửa người xuống bồn tắm,đôi chân dài cùng tiểu huyết nằm dựng đứng trên thành bồn.Anh đứng dậy,đưa côn thịt đang khó chịu sưng to với những đường gân xanh chạy quanh nổi hẳn lên như những chú rắn lục,mơn trớn bên ngoài tiểu huyết khiến dịch thủy lại tràn ra ướt đầm.

“Phong.....em muốn....em muốn...Phong”chống tay,ngửa người trong bồn tắm,cơ thể muốn bùng cháy trong ngọn lửa dục vọng,cô không kìm được cầu xin anh.

“Bảo bối muốn gì nào?”Anh cũng sắp không chịu nổi nhưng vẫn muốn chọc ghẹo cô.

“Muốn anh....Phong...cho vô...cho vô đi...em muốn”Cô vừa dứt lời,Nhật Phong đem côn thịt dứng mảnh tiến vào bên trong..

“A.....aaaaaaa...Phong....em sướng....sướng quá....mạnh...mạnh nữa lên”Cô rên lên những tiếng ám muội..Lại một lần nữa tiếng rên hòa chung với tiếng cơ thể va chạm vô nhau tạo thành bản nhạc dục ái được vang lên hồi lâu.

“Ừm.....aaaaaaa...bảo bối...em thật tuyệt...anh không chịu được mất...sướng..sướng quá....anh sắp không được rồi”

“ừ....a....ừ.....em cũng sắp không chịu nổi rồi....cho ra bên trong em đi anh..nhanh lên...”

Nhật Phong luận động như vũ bão ra vô trong cơ thể cô vài trăm lần nữa đến khi cả hai đạt tới đỉnh điểm của khoái cảm hòa vô nhau sung sướng rên lên“aaaaaa” lúc này côn thịt bành trướng,giật giật phun ra hàng ngàn tinh binh trắng hòa lẫn dịch thủy ngập tràn trong tiểu huyết.Bước vô bồn,anh hạnh phúc hôn rồi ôm lấy cô.

“Bảo bối...cứ thế này anh không chịu được mất...anh nghiệm em mất thôi..”

“ừm...Phong...em yêu anh,sau này dù có chuyện gì xảy ra đi nữa,anh chỉ yêu mình em thôi được không?”

” Uh...bảo bối....anh yêu em...bây giờ và mãi mãi..Nhật Phong chỉ yêu một mình Diệp Lam....giờ thì để anh tắm cho em rồi chúng ta xuống coi đá banh nha..thằng Vũ về không thấy lại lên đây tìm là xong đó”

Nhật Phong cương chiều cạo lưng cho cô.Cảnh tượng trong bồn tắm dường như quay lại nhiều năm về trước.Chú Nhật Phong đang tắm cho bảo bối nhỏ xinh.

8. Chương 8

Tắm rửa xong, anh ẵm cô xuống nhà. Hai người ngồi coi đá banh được một lúc thì Vũ về.

“Sao rồi, sao rồi..tỉ số bao nhiêu?” Thả người xuống sofa sát cạnh cô cháu gái Vũ hỏi

“0-0.....đi gì mà lâu thế...tưởng hết hiệp 2 mà mới về” Nhật Phong nhú mồm nhìn thẳng bạn đang ngồi quá sát với cô.

“Ôi...đi bar với bạn...bắt tao đi nhưng tao lấy cớ chuẩn về...lát khi nào nó về thì tao chạy đi rước...khổ ghê..đi hôm nào không đi đi đúng hôm nay mới chán chứ” Vũ thở dài cho thân phận mình.

“haha...lúc sướng thì ai sướng cho...khổ gì chứ...tao mà có người yêu thì sẵn sàng bỏ hết thú vui để được ở cạnh người ta...ai như mày” anh nói rồi nhìn cô.

“Phải không chú? chú bỏ hết vì người ta chứ?” Diệp Lam nhìn anh mỉm cười.

“uh....chú chứ phải thằng Vũ đâu..với chú người yêu là nhất...mọi thứ còn lại chỉ là thứ hai thôi?” Nhật Phong trả lời kiên quyết như để minh chứng cho lời nói của mình.

“Chú Vũ cũng đứng thứ hai thôi hả chú”

“uh.....chỉ thứ hai thôi”

“chú Vũ thứ hai vậy con thứ mấy?” cô nhìn anh tinh nghịch hỏi.

“Thứ.....bảo...bảo bối....con” anh ấp úng không biết trả lời sao.

“Thôi thôi....tiểu bảo bối đừng hỏi chú Phong của con linh tinh nữa..mà con đã suy nghĩ về yêu cầu của ba mẹ con chưa?” không muốn cháu gái trêu chọc Phong nên Vũ chuyển chủ đề.

“Con chưa....con giờ lớn rồi....được quyền tự lựa chọn cuộc sống của mình...” Cô hờn dỗi, im lặng nhìn lên màn hình... Vì câu hỏi của Vũ khiến không khí trầm xuống, ba người cùng nhau coi hết trận không ai nói với ai câu gì.

“Tao đi đón bạn đã..ngồi đây đi...đợi tao về rồi làm vài lon tâm sự...” Vũ đứng dậy đi khỏi nhà.

Ngoài cửa tiếng xe của Vũ xa dần, anh ôm Diệp Lam vô lồng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô...

“Bảo bối....từ lúc này tới giờ sao em không vui vậy? đừng để trong bụng không sẽ bị bụng bị đó...nói với anh được không?” Nhật Phong dịu dàng hỏi pha lẫn chọc ghẹo để cô bớt buồn.

“hxxhxx....ba mẹ bắt em qua nước ngoài sống cùng..không muốn cho em ở đây nữa” dụi đầu vô lồng ngực ấm áp của anh cô òa khóc.

“đừng khóc..bảo bối đừng khóc...em khóc anh đau lòng lắm....vậy em muốn sao” anh lúng túng, đau lòng khi thấy cô khóc.

“hức..hức....em..em không muốn đi....em muốn ở đây...em muốn bên cạnh anh...” Diệp Lam nức nở.

Cô không muốn rời xa nơi này một xíu nào. Nơi đây biết bao nhiêu kỷ niệm ấu thơ của cô...còn có cả anh người bao năm nay cô thầm yêu trộm nhớ..anh mới thuộc về cô chưa tới một ngày làm sao cô có thể nghĩ tới cảnh rời xa anh cơ chứ.

“bảo bối ngoan.....đừng khóc nữa....để anh nghĩ cách nói chuyện với ba mẹ được không?”

“ạ.....” nước mắt ướt nhẹp dính trên mặt nhưng nghe anh nói cô nhoẻn miệng cười.

“Ha ha....con nít vừa khóc vừa cười...xấu chưa kìa....hahaha” anh chọc ghẹo để cô vui.

“hứ...người ta con nít vậy đó...thấy ghét” Diệp Lam phụng phịu ẩn anh ra.

Ngặt Phong kéo cô sát vô người, hôn lên gương mặt đang dính đầy nước mắt ấy.

“ghét hả? ghét hả? để anh cho hết ghét nè” Ngặt Phong dè cô xuống đôi môi tham lam cuốn lấy môi cô giày vò...lưỡi hai người bắt đầu cuốn vô nhau.

“ừm...Phong....”cô ản anh ra lấy không khí thở.

“Bảo bối để anh dậy cho em bài học mới nha”anh nở nụ cười dâm đãng nhìn cô.Đôi tay chui vô bên trong chiếc áo mỏng,đặt trên bầu ngực vằn vò,nắn bóp.

“ừ...Phong...Chú Vũ về thấy bây giờ....lên phòng em đi”cơ thể bị anh khơi lên ngọn lửa dục vọng khiến cô bứt rứt khó chịu.

“không sợ...nó còn lâu mới về..để anh chỉ cho em bài học mới rồi lát lên sau”cầm tay cô đặt lên khúc côn thịt đang cứng ngắc của mình.

Tay cô mới chạm bên ngoài lớp quần thôi cũng khiến cơ thể anh như bị điện giật.

“hừ...đồ không biết mắc cỡ...”mặt Diệp Lam ửng hồng.

“hahah.... Nó giờ là của em đó..em chăm sóc nó đi”anh cười lớn

” nhưng em không..không biết làm thế nào”cô ngại ngần đưa tay vuốt ve khúc côn thịt qua lớp quần.

“bảo bối... ừ....a....cởi quần ra cho anh đi”.

Ngoan ngoãn làm theo lời anh,cô cởi hết hai chiếc quần của anh ra,côn thịt như chờ có vậy liền bật đứng dậy sừng sững kiêu ngạo.Cầm chặt vô thứ đầy gân guốc ấy cô đưa tay di chuyển.

“giỏi...bảo bối giỏi lắm....ân...ừm...ngậm đi em...ăn nó đi em....”bàn tay thon đẹp đang cầm khúc côn thịt của anh lên xuống khiến anh sung sướng rên rĩ....anh tham lam muốn đôi môi nhỏ xinh kia ngậm lấy tiểu đệ của mình cắn mút như ngày nhỏ anh vẫn thường thấy cô ăn kem.

9. Chương 9

Như thỏ con ngoan ngoãn nghe lời ba.

Diệp Lam đặt môi lên côn thịt chậm rãi hôn từ trên xuống dưới.Cô vươn lưỡi ra liếm quanh đầu khấc,thỉnh thoảng chọt vô lỗ tiểu khiến anh rùng mình.Chiếc miệng nhỏ xinh ôm lấy khúc côn thịt to lớn,dẫn di chuyển lên xuống theo chiều dài của nó.Sự cọ sát giữa miệng và côn thịt khiến anh thở dốc.

Dần quen với vật to lớn trong miệng cô lên xuống nhanh hơn.Hai tiểu cầu đang sẵn lại bị bàn tay tinh nghịch nắn bóp.

“a... ummmmmmmmm...nhanh nhanh nữa lên bảo bối” lấy tay ấn đầu cô xuống để côn thịt vô sâu hơn trong khoang miệng nhỏ nhắn ấy,anh rên lên sung sướng.Diệp Lam cứ thế liếm mút như đang thưởng thức một que kem socola...

“Aaaaaaa.....anh ra”cơ thể Nhật Phong căng lên,đầu khấc của anh phình ra giật giật rồi phun mạnh tới tận cổ họng cô.

Trong miệng lúc này đầy chất lỏng có mùi tanh,ngai ngái khó chịu, Diệp Lam ngẩng lên nhắm mắt muốn nhổ ra nhưng anh ngồi dậy hôn lên môi cô khiến bao nhiêu tinh binh trong miệng trôi một lèo xuống bụng.

Môi hai người dây dưa cuốn lấy nhau,anh đưa lưỡi vô liếm nốt chỗ chất lỏng của mình còn vương trong khoang miệng cô.

“Bảo bối,em thật giỏi....không cần học cũng đậu thủ khoa môn này rồi...haha”rời môi cô anh chọc ghẹo.

“hừ....ai thèm làm thủ khoa cơ chứ...”Diệp Lam giận hờn đánh nhẹ lên côn thịt chưa chịu ngủ của anh.

“á...đau anh....giờ học xong rồi...đến lúc thầy giáo phải thưởng cho thủ khoa nữa chứ”

Nhật Phong đỡ cô nằm xuống,tách đôi chân dài sang hai bên rồi chôn mặt vô khung cảnh hùng vĩ ở giữa..anh hôn lên nó rồi đưa lưỡi liếm một đường khiến cô tê dại.

Tiểu huyết như bị kích thích căng lên hết cỡ,như vỡ đê dịch thủy tràn ra xối xả,anh liếm mút bằng sạch rồi đưa lưỡi liếm xuống cục huyết khiến cô quần quai sung sướng.

“ừm...ừm...em sướng...Phong...cho em” Hai tay ghì lấy đầu anh,Diệp Lam rên lên những câu nói gợi tình.

Hai tay vẫn nhào nặn đôi gò bồng đảo khiến hai hạt hạnh nhân sẵn cứng,một lần nữa lưỡi anh quét lên tiểu huyết rồi đâm vô,cảm xúc dâng trào dồn dập khiến dịch thủy lại âm thầm rỉ ra.Thấy cô khó chịu uốn éo cơ thể,Nhật Phong nhấc hai chân cô lên vai,anh cầm khúc côn thịt của mình mơn trớn bên ngoài tiểu huyết.

“Phong...cho em...cho em đi nhanh lên”ngọn lửa dục vọng lúc này đang thiêu đốt thân thể khiến cô không còn ngại ngùng hết lớn.

Như chỉ đợi có thế,khúc côn thịt tiến thẳng vô,tiểu huyết ướt át đã quen dần với vật to lớn nên lần này còn thịt dễ dàng lọt vô.Chẳng mấy chốc côn thịt lấp đầy tiểu huyết nhỏ bé mềm mại.

Ngọn lửa trong cô dường như dịu đi khi cơ thể anh bắt đầu loạn động.Hai tay giữ chân cô làm điểm tựa,Nhật Phong ra vô mãnh liệt trong cơ thể Diệp Lam.

“ừm...aaa...ừm...Phong...em yêu anh...Phong...mạnh lên nữa..mạnh nữa”chìm đắm trong sự hoan lạc cô rên trong sung sướng.

“hự.....ừm.....aaaaaaa...ừm...bảo bối....anh cũng yêu em”hơi thở dồn dập,gấp gáp.Nhật Phong loạn động như vũ bão một lúc nữa thì cơ thể hai người gồng cứng.Tiểu huyết co bóp ôm chặt lấy côn thịt đang phồng lên...

“ừ....ừ.....aaaaaaaaaaaaa”cả hai hét lên khi dòng nước sền sệt nóng ầm được phun vô tận sâu trong cô.Nhật Phong nằm lên người bảo bối thở dốc,hai người ôm nhau chặt lấy nhau để tận hưởng những cảm xúc hoan lạc tột cùng này.

10. Chương 10

Diệp Lam nằm im không cử động,sau hai cuộc ái ân tối nay cả cơ thể cô rã rời.Nhật Phong mặc xong đồ rồi ẵm cô lên lầu.

“Bảo bối,anh làm em mệt rồi...ngoan ngoãn đi ngủ nha...không được suy nghĩ gì nhiều...chuyện của em đã có anh lo” anh dặn dò âu yếm.

“ừm...em biết rồi ạ”ôm chặt lấy cổ anh cô ngả đầu lên bờ vai vững chãi.

Đặt Diệp Lam xuống giường,rồi đi xuống lầu đem lên cho cô một ly sữa nóng.

“Bảo bối uống đi rồi ngủ sớm nhé...anh xuống đợi thằng Vũ để bàn một số chuyện”.

Cầm lại chiếc ly,Nhật Phong đỡ cô nằm xuống,đắp mền,đưa tay xoa đầu cho cô ngủ như hồi còn nhỏ.Đợi Diệp Lam ngủ say,anh đứng dậy tắt đèn rồi xuống lầu ngồi đợi Vũ.Anh quyết định nói với Vũ về tình cảm của mình và chuyện vừa xảy ra.

Đang yên giấc ngủ,cô giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng đồ đạc va đập vô nhau,tiếng chú Vũ đang chửi anh,khiến cô vội vàng chạy xuống lầu.Cảnh tượng trước mặt làm cô sợ hãi,chú Vũ ngồi trên người,một tay giữ cổ,tay còn lại liên tục đâm vô mặt anh.

“Thằng chó,mày có còn là người không? Diệp Lam còn nhỏ...sao mày lại dám làm chuyện mất dạy ấy”những cú đấm vẫn tiếp tục được giáng lên mặt Nhật Phong.

“Chú...chú...con xin chú...chú đừng đánh chú Phong...lỗi tại con...lỗi tại con”lao tới ôm người Vũ,Diệp Lam vừa khóc vừa cầu xin.

Nhìn mồm anh đầy máu nhưng vẫn nằm im để cho chú mình đánh cô thấy tim mình đau nhói.

Vũ đang điên tiết không màng tới lời cầu xin,hắn hất mạnh cô ra để tiếp tục đánh chửi anh.

“bốp ppppp.....á”Cú hất của hắn khiến đầu Diệp Lam đập vô cạnh bàn,cô đau đớn hét lớn.

Đang nằm im chịu đựng cơn thịnh nộ của thằng bạn thân,thấy cô bị thương,ngay tức thì Nhật Phong hất bạn sang một bên,vội vàng ôm cô để lên sofa,kiểm tra vết thương rồi xoa xoa,thối thối.

“Bảo bối,không sao chứ?sao không ngủ xuống đây làm gì để bị thương vậy nè”anh xót xa nhìn quả ối đỏ nho nhỏ trên trán cô.

“huhuh...tại em thấy ồn ào nên xuống coi thử...huhu...chú Vũ đừng đánh anh Phong nữa được không...con xin chú....lỗi là tại con....con yêu anh ấy”nước mắt nước mũi thi nhau chảy cô mếu máo nhìn hắn cầu xin.

Dường như cú đập đầu của Diệp Lam khiến cơn tức giận của Vũ cũng nguôi đi phần nào.Nhìn thằng bạn thân đang nhăn nhó thối vết thương cho tiểu màn thầu khiến hắn có chút động lòng.

Từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ nghĩ cháu mình và thằng bạn thân sẽ xảy ra tình yêu trai gái.Là bạn thân của nhau từ hồi còn nhỏ,thật lòng mà nói cô gái nào phải tích đức mấy đời mới lấy được người như bạn hắn nhưng đó không có nghĩa là tiểu màn thầu...

Về tính cách thì không có gì đáng bàn vì từ nhỏ tiểu màn thầu đã quán quít với Nhật Phong hơn cả hắn..nhưng tuổi tác của hai người làm sao có thể hòa hợp cơ chứ...tiểu màn thầu nhỏ bé mới 17 tuổi trong khi bạn hắn gấp đôi tuổi con bé...Nhìn sang cháu gái đang e ấp nũng nịu với thằng bạn,hắn thở dài lên tiếng.

“Diệp Lam..con có biết mình đang làm gì không?nó...nó hơn con 17 tuổi đó....nó là chú....chú con hiểu không?” Vũ bắt lực chỉ vô Nhật Phong hỏi cháu gái.

“Chú à...bây giờ là thế kỷ thứ bao nhiêu rồi mà còn quan trọng tuổi tác....anh ấy chính là người mà con thầm yêu trộm nhớ bao năm nay...chú có biết con đau khổ thế nào khi nhìn thấy anh ấy đi cùng người con gái khác không?con đau lắm khi nghĩ tình cảm của mình là đơn phương... chú có biết con hạnh phúc thế nào khi thấy tình cảm của mình được đáp lại không??”Diệp Lam nói một hơi dài những suy nghĩ của mình, nước mắt từng dòng rơi xuống.

“Nhưng...nhưng con và nó quá cách biệt về tuổi tác liệu có thể hạnh phúc khi cạnh nhau không”Vũ vò đầu bứt tai với suy nghĩ của cháu gái..

“Tuổi tác tuy chênh lệch lớn nhưng không ảnh hưởng tới tình yêu của con....con yêu anh ấy chứ ạ”

“Tao yêu bảo bối...tao biết rất khó để mày chấp nhận nhưng tao xin mày hãy đồng ý để tao được yêu bảo bối...tao sẽ yêu thương,chăm sóc và không bao giờ làm bảo bối tổn thương hay buồn phiền...xin mày cho tao một cơ hội”Nhật Phong trút hết tâm tư,cầu xin Vũ chấp nhận tình cảm của anh với cô.

“Haizzzz.....thôi thì tùy hai người.....nhưng tao nói trước nếu mày dám làm Diệp Lam buồn thì đừng có trách tao ”Nhìn hai người trước mặt..một người là bạn thân,một người là cháu gái...Vũ thở dài miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

“Hoan hô chú...yêu chú nhất....”Diệp Lam vui mừng quên cả đau lao tới ôm Vũ...cô chu mỏ định hôn vô má chú mình.

” đừng lại..ôm là đủ rồi”Nhật Phong lên tiếng,vội vàng kéo cô lại ngồi lên đùi mình... anh không muốn cô hôn ai hết kể cả chú cô,thằng bạn thân của mình....chiếc môi nhỏ xinh của cô chỉ được phép hôn anh...hôn một mình anh mà thôi.

“thằng c....hó...chú cháu người ta hôn nhau mà cũng can....tiểu màn thầu....lại đây hôn chú nào”chửi thẳng bạn mình,Vũ giờ tay lôi kéo cháu gái

“ạ....”Diệp Lam ngoan ngoãn nghe lời.

“không được....từ giờ trở đi,em là người của anh...nên chỉ được hôn mình anh thôi nghe chưa??”thấy cô chuẩn bị đứng dậy Nhật Phong ôm vòng eo nhỏ chặt hơn.

“ừ...nhưng...nhưng chú Vũ là chú em cũng là bạn thân của anh mà”

“chú cũng không được....bạn thân lại càng không được hôn nghe không??em là vợ anh phải biết nghe lời”anh dứt khoát gạt bỏ suy nghĩ ngây thơ trong cô.

” xời.....mới yêu mà đã cảm đoán này kia....mà ai cho Diệp Lam làm vợ mày hả??còn cửa ải khó đang chờ mày kia”Vũ bĩu môi dè bủ thằng bạn.

“Không sao....qua được cửa ải của mày là giảm bớt nửa gánh nặng rồi...tao tin ba mẹ sẽ chấp nhận tình cảm của tụi tao”anh âu yếm nhìn cô nói.

“hự..hự....đang anh chị giờ chuyển sang ba mẹ không ngưng mồm à....”Vũ nheo mắt trêu chọc

“ba mẹ vợ cũng là ba mẹ tao có gì mà ngưng mồm,phải không bảo bối”

“không ngưng mồm thì gọi tao là chú dê....hahahaha”nhìn cháu gái nghe lời thằng bạn gật gật đầu làm Vũ càng muốn ghẹo.

“thằng c.....hó....này thì chú”ném gói thuốc trên bàn vô người Vũ,Nhật Phong vừa cười vừa chửi.

“hahaha...thôi hai cháu ngồi lại mà tâm sự nhá...chú đi ngủ đây..bye bye”né được đường ném của anh,Vũ cười lớn chạy lên phòng...bỏ lại sau lưng đôi tình nhân đang ân ái lo lắng cho nhau.

11. Chương 11

Một thời gian sau...biết tin con gái không sang định cư cùng gia đình và đang yêu bạn của chú mình khiến ba mẹ cô vô cùng tức giận.Hai người lập tức bay ngay về nước để bắt cô sang Mỹ cùng gia đình.

“Ba mẹ không có quyền.Con lớn rồi và sẽ tự quyết định cuộc sống của riêng mình”Diệp Lam tức giận khi cuộc sống của mình bị ba mẹ áp đặt.

“Im miệng....mày phải nghỉ học và qua Mỹ ngay...không nhiều lời”Ba Diệp đập bàn hét lớn.

“Con không nghỉ học....con không qua Mỹ...con muốn ở lại đây...huhuhu”Cô bực tức khóc lớn.

“Lam nhi....ba mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi..qua đó con sẽ có nhiều cơ hội trong công việc cũng như tình cảm hơn ở bên này”Mẹ Diệp nhẹ nhàng lên tiếng khuyên nhủ....

Có lẽ bà đã sai khi không quan tâm tới con gái trong nhiều năm qua...ông bà vì bận rộn công trình này,nghiên cứu nọ nên phó mặc con cho em trai khiến con bé từ nhỏ đã không nhận được sự quan tâm của ba mẹ nên giờ mới ương bướng thế này.

“Muốn tốt cho con..muốn tốt cho con sao.. vậy ba mẹ có bao giờ thử nghĩ cho con chưa?ngày con còn nhỏ cần lắm một vòng tay của mẹ,một tình yêu của ba thì ba mẹ lúc đó đang ở đâu?khi con lớn hơn một xíu nhìn những bạn cùng trang lứa có ba mẹ đưa đi học,lúc đó con tủi thân như thế nào ba mẹ biết không??rồi con trưởng thành luôn cần ba mẹ bên cạnh để được hỏi han,tâm sự lúc đó ba mẹ đang làm gì??số lần con gặp ba mẹ một năm là bao nhiêu lần ba mẹ có nhớ không??ba mẹ nói đi”Cô uất ức khóc nghẹn.

“Lam nhi...ba mẹ xin lỗi con....là ba mẹ sai....ba mẹ chỉ lo kiếm tiền mà không biết tới cảm nhận của con...giờ đây con cho ba mẹ cơ hội bù đắp cho con được không?”Mẹ Diệp ôm cô vô lồng,những giọt nước mắt xót xa rơi xuống.

“bù đắp??? bù đắp bằng cách bắt con rời xa nơi có bao nhiêu kỷ niệm này?bù đắp bằng cách bắt con rời xa người con yêu??nếu đây là cách bù đắp của ba mẹ,thì con xin lỗi,con không cần”

“Người yêu?? Thằng đó nó đáng tuổi chú của mày....yêu đương gì cái thằng đó...tao cấm..tao cấm nghe chưa...”Ba Diệp nổi giận khi nghe cô nhắc tới hai từ người yêu.

“Ông à....bớt giận....con gái chúng ta còn nhỏ...phải khuyên răn con từ từ chứ”Mẹ Diệp quay sang đưa tay làm hiệụ để chồng kiềm chế.

“Không...con lớn rồi...con không còn là con nhóc 2 tuổi ngày nào nữa..con có quyền của con...ba mẹ đừng có lấy quyền làm ba mẹ ra mà bắt con phải theo ý hai người..con nói lần cuối là con không sang Mỹ”Diệp Lam cương quyết với suy nghĩ của mình.

“Mày....mày....mày...hừ...hừ” Ông tức giận chỉ vô mặt con gái mà không nói nổi hết câu.

” Ông bình tĩnh đi....không lại lên tăng xông bây giờ...cứ để tôi nói chuyện với con gái”

“Hừ...kệ mẹ con bà...bà làm sao thì làm....tôi nói hết lời rồi”ngả người ra phía sau,ông mệt mỏi nhắm mắt.Về tới nhà hồi rạng sáng,ông chưa quen với mùi giờ cũng như thời tiết tại nơi đây.

“Lam Nhi...đúng là ba mẹ không có quyền bắt con làm theo ý mình,nhưng chúng ta chỉ muốn khuyên cho con tốt hơn...vậy giờ mẹ có phương án này con thấy có được không nhé...con không cần đi Mỹ nữa,cứ ở lại đây nhưng phải chia tay với thằng Phong,con thấy được không?”Mẹ Diệp thương lượng với con gái.

Bà biết cô con gái nhỏ này của bà rất cứng đầu,chỉ ưa nhẹ nhàng..nên bà mới gạt chồng sang bên để đàm phán cho dễ,chứ cứ như ông mở miệng ra là mắng,chửi thì mọi việc hỏng bét.

“Mẹ ạ....Anh Phong là tình yêu đầu đời của con....người con thầm thương trộm nhớ bao năm nay....con biết tuổi tác của tụi con khiến ba mẹ không đồng ý.. nhưng giờ là thế kỷ 21 rồi...tình yêu không phân biệt tuổi tác...chỉ cần hai trái tim cùng một nhịp đập là được...tụi con yêu nhau...trong quá khứ,hiện tại hay tương lai con cũng chỉ yêu một mình anh ấy thôi...con xin ba mẹ hãy tác thành cho tụi con....”Nắm lấy tay mẹ Diệp,cô nghẹn ngào nói.

“Nhưng con có biết nếu yêu nó phải chịu bao nhiêu áp lực và thiệt thòi không?con còn nhỏ nên chưa hiểu được cuộc sống bên ngoài thế nào đâu”

“Con không cần biết xung quanh thế nào...Anh Phong là người đàn ông tốt..và con tin con không nhìn lầm người...nếu ba mẹ không tin có thể hỏi chú Vũ,người bao năm nay là bạn thân của anh ấy”Diệp Lam không biết nói sao nên đành phải lôi chú mình ra làm bìa đỡ đạn.

“Haizzzz....được rồi...con lên phòng chuẩn bị đi học đi...để chiều chú Vũ về ba mẹ nói chuyện sau”Mẹ Diệp biết mình không thể nói lại với con gái nên đành tìm cách hoãn binh...để chiều hai vợ chồng gặp Vũ rồi cả ba người sẽ tìm cách khác để con bé suy nghĩ lại.

“Dạ...vậy con đi học...ba mẹ cũng nghỉ thêm đi,bay cả chặng đường dài chứ ít gì...bye bye ba mẹ”Cô đứng dậy đi lên phòng để lại phía sau ánh mắt dõi của bao nhiêu đôi mắt.

12. Chương 12

“Mày tới gặp bố mẹ vợ kêu tao đi cùng làm gì”Vũ bực bội khi bị thằng bạn bắt về,bỏ lỡ cuộc nhậu chiều nay.

“Về cùng tao đi...xong việc tao mời mày hủ mười bữa nhậu chứ một bữa nhằm nhò gì”Nhật Phong vừa lái xe vừa nói với thằng bạn.

Sáng nay anh nhận được tin nhắn của bảo bối về chuyện ba mẹ phản đối tình cảm của hai người khiến anh đứng ngồi không yên,cả ngày không làm được việc gì anh cứ hết đi ra rồi lại đi vô suy nghĩ cách giải quyết.Cuối cùng chỉ có một cách tốt nhất đó là đến gặp ba mẹ bảo bối trước khi bị triệu tập.

“Mày nói đấy nhé....thằng nào không làm là con c.hó” gương mặt Vũ tươi tỉnh hẳn lên khi nghe lời hứa từ Phong.

“uh....nếu mày tác động để ba mẹ bảo bối đồng ý chuyện của tụi tao,thì mày muốn nhậu bao nhiêu cũng không thành vấn đề”

“thôi đi cha....khôn vừa thôi...chuyện của tụi mày tao chịu..ông bà ấy tương đối khó chịu và cổ hủ lạt qua liệu đường mà nói không ổng bà bắt vợ mày đi thì đừng có kêu gào với tao..”Vũ cảnh báo trước cho bạn.

“Anh chị,sao không nghỉ thêm đi,làm gì mà bộ mặt dăm chiêu ngồi đó vậy”Đỗ Phong đi đậu xe,Vũ vô nhà trước thấy anh chị mình đang ngồi nói chuyện với vẻ mặt căng thẳng.

“Chú đi vô đây,anh chị cũng đang có chuyện muốn bàn với chú”Mẹ Diệp vẫy tay gọi Vũ lại

“Ơ...ạ...ạ...có gì không chị”bước tới sofa hất trả người lên ghế.

“Chuyện của con bé Lam chú thấy sao?”Ba Diệp lên tiếng hỏi em trai.

“chuyện gì hả anh?phải là anh chị thấy sao,chứ sao hỏi em”hắn tránh né câu hỏi của anh mình.

“thì chuyện con Lam nó yêu bạn chú...nó gắn bó với chú từ nhỏ tôi không hỏi chú còn hỏi ai?tại sao khi biết chuyện này chú không ngăn cản nó và thông báo cho tôi ngay”Ba Diệp nhíu mày giọng trở nên gay gắt.

“em cũng mới biết trước anh chị được một thời gian thôi...với cả chuyện có gì quan trọng đâu mà anh chị cứ ầm ầm lên thế nhỉ...thời buổi này không ai quan trọng tuổi tác trong tình yêu đâu...”hắn bực tức khi anh trai trách cứ mình.

“cái gì mà không quan trọng....nó là cháu chú đấy chú biết không hả??yêu một người bằng tuổi chú mình mà nói không quan trọng sao??vậy như thế nào với chú mới quan trọng”Ông đập bàn cáu giận.

“Mình đừng có vậy không lại lên tăng xông...chú Vũ cũng hết lòng yêu thương Lam nhi,do con bé không hiểu chuyện nên mới vậy..để từ từ chúng ta cùng khuyên con bé”Mẹ Diệp vừa nói vừa vuốt ngực cho chồng bớt giận.

“Thưa hai bác..cháu mới tới”trên tay xách lẵng trái cây,Nhật Phong gập người cúi chào ba mẹ của bảo bối.

“Cậu....cậu....là.....”Ba mẹ Diệp ngạc nhiên nhìn người thanh niên trước mặt.Dáng người cao to,gương mặt tuấn tú,trên môi nở nụ cười quyến rũ người nhìn.

“ạ...cháu là Phong...bạn của Vũ và cũng là người yêu của Diệp Lam ạ..biết tin hai bác về nước nghỉ ngơi nên cháu ghé qua thăm hai bác”Nhật Phong lễ phép giới thiệu về mình.

“Cậu là Nhật Phong??mời cậu ngồi..tôi cũng đang tính nói thẳng Vũ gọi cho cậu để mời cậu sang đây nói chuyện”Ba Diệp khách sáo đưa tay chỉ vô chỗ ngồi cạnh Vũ.

“ạ...đi vội quá cháu không kịp mua gì biếu hai bác..có lẵng trái cây cháu biếu hai bác ăn lấy thảo ạ”cười nở rộ để lộ chiếc răng khểnh,anh đưa lẵng trái cây cho mẹ Diệp.

“Cậu khách sáo rồi...nhưng nhà chúng tôi không ai thích ăn trái cây”không đưa tay ra nhận lẵng trái cây,bà từ chối thẳng thừng.

“đưa đây....tao nghiền trái cây lắm...mày ngồi đi”thấy tình hình không ổn,Vũ đứng dậy đỡ lẵng trái cây rồi bảo bạn ngồi.

“Tính tôi không thích quanh co nên tôi nói thẳng có gì không phải thì cậu bỏ qua”Ba Diệp nói ngay khi anh vừa ngồi xuống.

“ạ...không có gì...có gì bác cứ nói để cháu rút kinh nghiệm ạ”

“Cậu Phong này...chắc tôi cũng chỉ hơn cậu ít tuổi thôi,vậy mà cậu gọi bằng bác không thấy ngại miệng hả?”

“ạ không...ba mẹ của bảo bối cũng là ba mẹ của con nên con không ngại gì hết ạ”

“Cậu không ngại nhưng chúng tôi nghe cũng thấy mắc cỡ dùm cậu nữa....tôi không cần biết cậu với con bé nhà tôi yêu nhau ra sao nhưng tôi đề nghị cậu hãy rời xa con bé...nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên xin cậu hãy buông tha cho nó”

“Cháu biết tuổi của cháu quá lớn so với bảo bối..nhưng chúng cháu yêu nhau...cháu tin rằng mình sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy..”

“yêu nhau?yêu nhau kiểu gì khi anh đáng tuổi chú nó...rồi mọi người nhìn vô sẽ cười nhạo,chế giễu con bé khi yêu một người đáng tuổi cha chú mình...”

“bác cũng đã từng yêu...và chắc bác hiểu khi yêu,mọi thứ hay lời đàm tiếu xung quanh không quan trọng chỉ cần hai trái tim cùng chung nhịp đập với nhau là đủ”Nhật Phong kiên nhẫn giải thích để ba Diệp hiểu.

“nhưng cậu có biết khi yêu một người hơn tuổi con bé sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi thế nào không?” mẹ Diệp ngồi im từ nãy, giờ mới lên tiếng.

“cháu hiểu khi bảo bối chấp nhận yêu cháu sẽ rất thiệt thòi nhưng cháu sẽ bù đắp cho cô ấy bằng chính tình yêu của mình..cháu tin rằng bảo bối cũng sẽ hạnh phúc khi ở bên cháu”

“tôi không cần biết cái triết lý tình yêu gì đó của cậu...có nói nữa tôi cũng không đồng ý cho con bé yêu cậu..nó phải sang Mỹ và chấm dứt tình cảm này ngay lập tức” Ba Diệp lớn tiếng cấm đoán.

“xin bác cho chúng cháu một cơ hội....cháu rất yêu bảo bối và cô ấy cũng vậy...” Anh tha thiết cầu xin ba mẹ Diệp.

“đủ rồi..cậu về đi...từ giờ trở đi cậu đừng làm phiền con gái tôi” Ba Diệp xua tay đuổi anh về.

“chuyện tới nước này rồi cháu cũng xin nói thật để hai bác biết...bảo bối đang mang trong mình giọt máu của cháu...nếu hai bác thương con thương cháu thì xin đừng để cảnh chia ly xảy ra từ khi babi chưa được chào đời” Nhật Phong hét cách nên đành phải lôi nốt chiêu cuối này ra sử dụng..hi vọng ông bà sẽ vì thương con, thương cháu mà đồng ý cho anh và cô ở bên nhau.

13. Chương 13

“hả....cậu nói gì??” ba gương mặt đồng loạt ngạc nhiên nhìn Nhật Phong như thể chưa nghe rõ lời anh vừa nói.

“Cháu nói bảo bối đang mang trong mình giọt máu của cháu..hai bác sắp được lên chức ông bà ngoại” Anh cố che dấu vẻ mặt cũng đang không kém phần bối rối của mình. Nhật Phong thật sự không muốn nói dối nhưng vì hết cách nên đành phải sử dụng phương án này.

” giọt...giọt...máu.....trời ơi ông ơi....tôi tôi có nghe nhầm không? huhuh.....thằng khốn nạn....mày mày đã làm gì con bé....mày là đồ khốn nạn...huhuh” Mẹ Diệp lao về phía Nhật Phong vừa chửi vừa đánh.

“Thằng khốn...sao mày dám.....tao đánh chết mày...” Ba Diệp túm cổ áo dấm mạnh vào mặt anh.

“Anh.....chị....từ từ đã...có gì ngồi xuống nói chuyện cùng giải quyết...” Vũ ôm lấy anh trai kéo ra khỏi người thằng bạn mình. Lúc mới nghe hẳn cũng rất ngạc nhiên, nhưng ngẫm lại hẳn thấy lời bạn nói có gì đó không đúng...chẳng lẽ nhanh tới vậy sao...

“Từ từ..từ từ cái gì....trời ơi con ơi là con...huhuh” Mẹ Diệp khóc lớn nhưng vẫn không ngừng đánh vào người Nhật Phong.

“Cháu xin lỗi...cháu xin hai bác tha tội cho lỗi lầm của cháu...hai bác cho phép cháu được chăm sóc cho mẹ con bảo bối...” Anh cúi đầu đứng im chịu đựng từng cái đánh, từng lời chửi mắng từ phía ba mẹ cô.

“Chị à...chị ngồi xuống đây đi...mọi chuyện dù sao cũng đã lỡ rồi, đánh chửi cũng đâu giải quyết được gì đâu chỉ bằng ngồi xuống nói chuyện với nhau không phải tốt hơn sao” Vũ đỡ chị dâu ngồi xuống sofa cạnh anh trai.

“Cháu biết hai bác không chấp nhận cháu vì lý do tuổi tác...nhưng cháu xin hai bác nghĩ lại...cháu yêu bảo bối bằng con tim chân thành..cháu sẽ nâng niu, quan tâm, chăm sóc cho cô ấy tới hơi thở cuối cùng của mình....bây giờ cháu nói có thể hai bác không tin nhưng xin hai bác hãy để thời gian chứng minh tình yêu của cháu đối với cô ấy” Nhật Phong quỳ xuống trước mặt ông bà cầu xin.

“Cậu...cậu đứng lên đi....chúng tôi chưa chết không cần phải quỳ” lời hứa của anh khiến mẹ Diệp có chút động lòng nhưng vẫn chưa nguôi được cơn giận. Con gái bà sẽ thế nào khi làm mẹ ở tuổi 17. Một đứa bé ăn chưa no, lo chưa tới giờ lên chức mẹ biết xoay sở sao đây. Càng nghĩ bà càng giận cái thằng ôn dịch đang đứng trước mặt mình.

“Chuyện không muốn cũng xảy ra rồi..giờ cậu tính sao”Ba Diệp nhìn anh hỏi vô vấn đề quan trọng đang khiến ông đau đầu.

“Dạ...con xin phép hai bác được cưới bảo bối...con sẽ hết lòng yêu thương bảo bối”thấy cơn tức của ba mẹ bảo bối có vẻ giảm nên anh đánh liều xin phép được cưới cô.

“Cậu có chắc là sẽ lo được cho nó không?có chắc dành cả cuộc đời yêu thương nó không?”Ba Diệp một lần nữa muốn nghe câu khẳng định từ anh.

“Cháu Hồ Nhật Phong xin thề...cả đời này của cháu chỉ dành để nâng niu,yêu thương,chăm sóc cho bảo bối...cháu sẽ yêu thương cô ấy tới hơi thở cuối cùng”

“Thôi thôi...tôi sợ nghe lời thề của cánh đàn ông mấy người lắm...giờ đã lỡ rồi thì lo mà làm đám cưới sớm đi không tới lúc cái bụng to ra đó thì chỉ có nước mang nhục với thiên hạ..con với chả cái...khôn ba năm đại một giờ..ngu ơi là ngu...haizzz”mẹ Diệp buồn rầu than thở vì đứa con gái ngốc nghếch.

“Dạ....được sự đồng ý của hai bác vậy con xin phép sẽ tổ chức tiệc cưới ngay trong tháng này luôn ạ”Nhật Phong mừng rỡ như reo lên.Anh không ngờ kế hoạch của mình lại thành công ngoài sức tưởng tượng như vậy.

“Chào mọi người con mới về...oh....anh....sao...sao anh lại ở đây..”Diệp Lam tung tăng chạy vô,cô đứng khựng lại khi thấy trên bộ sofa giữa nhà ba mẹ mình đang ngồi đối diện với chú Vũ và anh.

“Bảo bối...em về rồi đấy à....cẩn thận..đi từ từ thôi nào”thấy cô đi chân sáo vô nhà,Nhật Phong giật mình sợ bị lộ liền vội vàng chạy tới đỡ cô.

“Lát em giả bộ ới nha....anh giải thích sau”thì thầm vô tai cô rồi anh đỡ cô lại sofa.

“Hả...dạ”Không biết anh dặn vậy là có ý gì nhưng cô vẫn đồng ý vì chắc anh có lý do chưa thể nói với mình.

“Con gái con nữa đang trong thời gian đầu phải giữ gìn đi lại cẩn thận chứ”Mẹ Diệp nhíu mày nhắc nhở con gái.

“ọe...ọe....dạ”thấy anh đá chân cô liền giả bộ ọe liên tiếp.

“để con đưa bảo bối lên lầu nghỉ ngơi...đi học cả ngày chắc cô ấy mệt rồi”Nhật Phong tìm có đánh bài chuồn..chứ không cứ thế này lộ hết thì toi bao công sức của anh từ chiều tới giờ.

“uh....uh...cậu đưa nó lên lầu nghỉ ngơi đi...nếu cần thì nghỉ học luôn đi cũng được..chứ bầu bì như thế đi học nhờ đâu ảnh hưởng tới cháu ngoại tôi thì sao”Nỗi lo lắng của ba Diệp giờ đây được chia đôi..một nửa cho con gái,một nửa cho đứa cháu ngoại chưa chào đời kia.

“Bầu bì???cháu ngoại???ai.....”Diệp Lam tròn mắt ngạc nhiên khi nghe ba mẹ mình nói.Tính hỏi ba mẹ đang nói ai nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị anh ẵm lên tay đi về phòng.

“Lên phòng nghỉ ngơi nào bảo bối...”thấy cô ngơ ngác trước lời ba mẹ mình,miệng nhỏ đang mấp máy muốn nói gì đó khiến anh giật thót tim vội vàng ẵm cô lên lầu.Để lại phía sau tiếng than thở của hai người già.

“Haizzzzz...bản thân mình còn chưa lo nổi như vậy mà làm mẹ cái nỗi gì được cơ chứ...”Ba mẹ Diệp cùng thở dài ngao ngán lắc đầu nhìn con gái đang cười khúc khích trong vòng tay chồng tương lai.

14. Chương 14

“hả....anh...anh nói cái gì....có...có bầu á??”Diệp Lam tròn mắt,miệng mở lớn nghe anh nói.

“suyt....nhỏ nhỏ cái miệng thôi....anh cũng không muốn nói dối nhưng nếu không nói như vậy ba mẹ em không cho chúng ta tiếp tục quen nữa”Nhật Phong vội vàng che cái miệng nhỏ đang mở lớn ra vì ngạc nhiên kia lại.

“nhưng...nhưng...giờ em phải làm gì?” cô lúng túng không biết phải làm gì trong trường hợp như thế này..bảo cô làm nũng,hay ăn vạ thì được chứ có bầu thì cô bó tay luôn rồi.

“em không cần làm gì hết...chỉ cần ăn,ăn và ăn...thỉnh thoảng trước mặt ba mẹ thì giả bộ ọe vài tiếng là được rồi...”Anh ân cần vén gọn mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô.

“hjhjh...dạ...ăn thì em là số một....anh yên tâm em sẽ làm như lời anh dặn”Diệp Lam tinh nghịch nháy mắt với anh.

“Bảo bối...anh xin lỗi..yêu anh khiến em chịu thiệt rồi”Nhật Phong nhìn vô mắt cô giọng buồn buồn.Anh biết vì yêu mình bảo bối đã phải hi sinh nhiều thứ...

“hứ...em tự nguyện mà...Phong....cho dù có chuyện gì đi chăng nữa em cũng nguyện yêu anh suốt đời”Cô bên lên ngả đầu vô vai anh.

“Bảo bối...trái tim và thể xác anh đời này,kiếp này chỉ thuộc về em...xin em hãy thương lấy thân xác này mà đem về làm chồng được không??Bảo bối làm vợ anh nhé”nâng cằm cô lên,ánh mắt anh da diết nhìn thẳng vô mắt cô.

“hjhjh...chẳng phải giờ em có bầu rồi sao...không lấy anh thì biết lấy ai bây giờ....Phong...em đồng ý”Hai khóe mắt rưng rưng nước,Diệp Lam hạnh phúc gật đầu.

“Cám ơn em...cám ơn bà xã..anh yêu em”Nhật Phong hôn lên đôi môi đỏ mọng đang cười chúm chím kia.Đôi tay tham lam lần cởi từng chiếc cúc áo dài trên thân thể gợi cảm của cô.

“ừm....Phong...ba mẹ lên thấy bây giờ”ẩn anh ra,cô nắm chặt lấy bàn tay đang lần mò ấy.

“anh chỉ muốn thay đồ giúp vợ thôi có gì mà phải sợ chứ..bảo bối...anh khóa cửa phòng rồi...để anh giúp em thay nha...”nở nụ cười tà mị, ôm chặt lấy cô...môi anh chu du từ gương mặt tới khắp nơi trên cơ thể mềm mại đang nhũn ra vì những nụ hôn gợi tình ấy.

Dừng lại nơi đôi gò bồng đảo đang bị bó buộc vì chiếc áo nhỏ màu hồng phấn,anh đưa tay cởi nút cài phía sau để đôi gò bồng được tự do,hai hạt hạnh nhân như vui mừng đứng thẳng trên bầu ngực trắng nõn.

“ừm....ừ....ừ...Phong....anh....hư..hư đồn”bị anh khơi dậy ngọn lửa tình trong người,cơ thể cô uốn éo khó chịu,hơi thở trở nên gấp gáp hơn.

“Bảo bối...anh xuống nhà đây...không ba mẹ nhìn thấy thì ngại lắm”Nhìn gương mặt kiều diễm của cô chìm đắm trong men tình,làm anh càng hưng phấn hơn nhưng cũng không quên chọc ghẹo bảo bối nhỏ.

“Phong...ừm....anh...dám....a...ừm”Diệp Lam khẽ rên lên khi ngón tay của anh miết hai miếng thịt nhỏ rồi tách chúng ra chạy thẳng vô tiểu huyết đang đầy dịch thủy mà càn quấy.Tay còn lại đang phía trên nhào nặn một bên ngực,bầu ngực kia đang bị miệng anh liếm mút chùn chụt như trẻ nhỏ bú sữa mẹ.Hai người cuốn lấy nhau,tiểu huyết nhỏ bé cũng đã thích nghi,khoan khoái ôm chặt lấy côn thịt chà xát...hòa quyện lẫn nhau hết lần này tới lần khác.

1 tháng sau trên du thuyền có một người đàn ông tuấn tú,khoác trên người bộ vest xanh dương quỳ dưới chân một cô gái nhan sắc kiều diễm,mặc bộ váy cưới màu xanh nhạt như một nàng công chúa vừa bước ra từ truyện cổ tích.

“Diệp Lam.....cuộc đời anh là chuỗi ngày nhàm chán nhờ có em mang hơi thở thanh xuân đến khiến cuộc sống của anh trở nên tươi đẹp hơn....được yêu em anh thấy mình thật hạnh phúc,trái tim anh vui sướng,nhảy nhót trong lồng ngực khi nghĩ tới chỉ còn ít phút nữa thôi anh sẽ chính thức được làm chồng của bảo bối mà từ nhỏ anh đã nâng niu cưng chiều.... bảo bối,cám ơn em đã yêu và đồng ý làm vợ anh.....Bảo bối anh yêu em.”

Khóe mắt người đàn ông long lanh giọt nước,anh đeo vô tay nàng công chúa xinh đẹp chiếc nhẫn kim cương sáng chói rồi đứng dậy đặt một nụ hôn lên gương mặt xinh xắn ấy.

“Phong...cám ơn anh....em yêu anh”từng giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má như những giọt sương ban mai....môi hai người cuốn lấy nhau say đắm giữa tiếng reo hò của gia đình,bạn bè ngồi phía dưới.

The end

15. Chương 15: Ngoại Truyện

Sau khi cưới một thời gian dài, ba mẹ Diệp thấp thỏm mong ngóng cháu ngoại nhưng họ càng ngày càng thắc mắc sao bụng con gái mang bầu gì mà mãi không thấy to lên.

Vào một ngày đẹp trời họ quyết định ghé thăm dinh thự của hai vợ chồng con gái để điều tra coi sao. Vừa vô tới cổng họ liền thấy cô con gái nhỏ đi chân không, buộc đầm sang một bên đuổi theo trái bóng da cùng mấy người làm. Mẹ Diệp hốt hoảng lao tới, vừa chạy bà vừa la hét

“Dừng ngay..dừng lại ngay...có biết thiếu phu nhân đang có bầu không mà chơi đá banh vậy hả....cả con nữa nhỡ có gì xảy ra với đứa nhỏ thì ba mẹ biết nói sao với con rể đây” đám người làm ngơ ngác không hiểu bà đang nói gì

“Mẹ...ba...hai người mới tới ạ....hjhjh....thôi vô nhà cho mát đi ba mẹ” Diệp Lam ngạc nhiên với cuộc viếng thăm đầy bất ngờ này. Đưa ba mẹ vô nhà ngồi, cô thả chỗ váy đang cột xuống, vuốt vuốt cho thẳng.

“Lam nhi...con có bầu được mấy tháng rồi nhỉ?” Ba Diệp nhìn xung quanh băng quơ hỏi

“A....ạ....ạ....chắc..chắc là gần 5 tháng ạ....ba mẹ bao giờ về Mỹ ạ” cô sợ hãi đổi qua đề tài khác...

“vậy đã siêu âm trai hay gái chưa” Mẹ Diệp lờ đi câu hỏi của cô, tiếp tục tra vấn.

“ạ.....trai....trai....à gái ạ....ba mẹ đi đường chắc cũng mệt rồi, để con xuống bếp lấy nước mời ba mẹ đã” giọng cô trở nên run rẩy tìm lý do rút lui xuống bếp gọi điện cho chồng.

“Alo....anh ơi...huhuh...ba mẹ tới...huhu” vừa rời khỏi phòng khách cô rút điện thoại ra gọi cho anh. Diệp Lam vừa nói vừa khóc.

“Bảo bối sao vậy em...ba mẹ tới thì sao phải khóc..nín, anh thương nha” Nhật Phong xót xa khi nghe tiếng cô khóc.

“huhuh....ba mẹ cứ hỏi em chuyện cái thai...em không biết nói gì....em sợ lắm....huhuh”

“hả....được rồi em ráng xịu đi, anh về liền bây giờ đây” anh cúp máy cho dừng cuộc họp vội vàng lấy xe chạy về nhà.

15 phút sau anh về tới nhà, gấp gấp chạy vô thấy vợ mình đang quỳ trước mặt ba mẹ, nước mắt nước mũi tùm lum.

“anh vô luôn đây...anh chị giỏi lắm dám lừa hai người già chúng tôi” Ba Diệp nét mặt nghiêm nghị vậy chàng rể vô quỳ chung với con gái mình.

“Ba, mẹ ơi....tụi con xin lỗi....có trách tội thì trách một mình con thôi ạ....đừng bắt vợ con quỳ như vậy tội nghiệp lắm” Nhật Phong vội vàng quỳ xuống xin lỗi ba mẹ vợ.

“tội nghiệp chị ấy thì ai tội nghiệp tụi tôi...anh có biết tụi tui mong ngóng có cháu ẵm bông đến mức hoãn cả về Mỹ để ở lại đợi cháu ngoại ra đời không..vậy mà...” Mẹ Diệp tay cầm cây thước giờ lên vút xuống người con gái nhưng anh nhanh nhẹn ôm chầm lấy đỡ một roi cho vợ.

“Mẹ ơi...con xin mẹ có đánh thì đánh con...đừng đánh bảo bối cô ấy đang có bầu” Nhật Phong che chở ôm cô vô người.

“hừ....một bài anh xài hai lần không thấy chán hả?” Ba Diệp bực mình khoanh tay ngồi tựa thành ghế.

“lần này là thật....con xin thề là thật....con đang định đưa vợ đi khám cho chắc chắn”

“Hả....em...em có bầu thật hả...anh đang nói giỡn hay thiệt vậy” Diệp Lam lại một lần nữa ngạc nhiên.

“anh nói thật, bảo bối...có phải hai tháng nay ” bà di “* chưa ghé thăm em không?” Nhật Phong quả quyết hỏi lại vợ.

“Ơ....em...em cũng không biết....hình như là vậy thì phải” cô ngẫm nghĩ nhưng không nhớ nổi lần gần đây nhất “bà đi” ghé là khi nào.

“con nhỏ ngốc nghếch này...không nói nhiều nữa lên thay đồ rồi mẹ đưa đi khám coi sao” Mẹ Diệp bực bội với đứa con gái xuẩn gốc này.

“để con lái xe đưa mẹ với bảo bối tới bệnh viện khám coi sao” Nhật Phong đỡ vợ đứng dậy,ngồi lên sofa,anh ân cần bóp chân cho cô khỏi tê.

“không cần...anh ở nhà cùng ba con Lam đi...để tôi với Lam nhi đi khám...nếu lần này anh dám lừa tôi nữa thì đừng có trách” Mẹ Diệp sắp xếp đâu ra đấy rồi đưa con gái đi vô viện khám.

1 tiếng sau...chuông điện thoại reo lên...anh liền bắt máy

“Bảo bối....sao rồi em” anh vội vã hỏi cô.

“hxxh....anh ơi....em..” Diệp Lam ngại ngần không biết nói sao.

“em sao?bảo bối hít một hơi dài rồi nói anh nghe nào” Nhật Phong sốt ruột khi thấy cô ấp úng.Lần này nếu cô không có bầu thật chắc ba mẹ vợ sẽ cạo đầu anh vì tội nói dối mất.

“em....anh sắp làm ba rồi...em đã có bầu được 7 tuần ” Cô hạnh phúc thông báo cho anh biết tin vui.

“wow.....wow....bảo bối....em ở nguyên đó anh tới rước....đừng đi lại nhiều ảnh hưởng tới tiểu bảo bối....anh vui quá.....bảo bối cảm ơn em...anh yêu em rất nhiều bảo bối” Nhật Phong vui mừng hét ầm ĩ khiến cô ở đầu dây bên kia mỉm cười vì cảm nhận được sự hạnh phúc của anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-hay-anh>